

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Václav Otec**, se sídlem Boženy Němcové 2361, Teplice, zast. JUDr. Ing. Markem Andráškem, LL.M., advokátem se sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2021, č. j. 621/2018-160-SPR/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 A 68/2021-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1041/DS/2018, JID 128172/KUUK, tak, že v části výroku týkající se skutkové věty nahradil původní znění: „Fyzická osoba podnikající Václav Otec, se sídlem Teplice, Masarykova 62/310, IČO 43267831, se jako provozovatel školicího střediska a držitel akreditace k provozování výuky a výcviku v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů pro účely profesní způsobilosti řidičů čj. 5606/DS/091870/He, udělené podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. dne 19. 1. 2009, uznává vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb. tím, že ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. jako provozovatel školicího střediska neprováděl na adrese Masarykova 2462/55, Teplice od 07.00 hodin výuku podle plánu pro zajištění výuky“; za následující znění: „Fyzická osoba podnikající

Václav Otec, IČO 43267831, sídlem podnikání Boženy Němcové 2361, 415 01 Teplice, je uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který spáchala tím, že jako provozovatel akreditovaného školícího střediska v rozporu s ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 v provozovně – nebytovém prostoru pro poskytování výuky na adrese Masarykova třída 2462/55, 415 01 Teplice, neprovedla pravidelné školení řidičů podle zaslaného seznamu dle ust. § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., způsobem stanoveným podle vytvořeného a schváleného písemného plánu pro zajištění výuky a výcviku dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., jak mu ukládá ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb.“
 Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta 30.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neshledal, že by rozhodnutí žalovaného trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, jak se domníval žalobce. Z rozhodnutí žalovaného byly patrné důvody prokazující, že se žalobce tím, že ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 neprovedl pravidelné školení řidičů, dopustil porušení povinnosti stanovené v § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“). Žalobce netvrdil, že by školení proběhla způsobem, jak oznámil krajskému úřadu v oznámeních ze dne 16. 2. 2018 a 14. 3. 2018. Tvrzení, že se školení ze dne 23. 2. 2018 mělo odehrávat na jiném místě, uvedl až v žalobě, a to navíc pouze v obecné rovině, takže je krajský soud shledal účelovým.

[3] Žalobce tvrdil, že mu žalovaný klade za vinu, že neprovedl výuku ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018, ačkoliv plán pro zajištění výuky a výcviku neobsahuje žádné konkrétní termíny školení řidičů a zákon č. 247/2000 Sb. nestanovuje provozovateli školícího střediska povinnost, aby plán pro zajištění výuky a výcviku obsahoval termíny vstupního či pravidelného školení. Krajský soud však připomněl, že žalobci nebylo kladeno za vinu, že neprovedl pravidelné školení řidičů v termínech stanovených plánem pro zajištění výuky a výcviku. Žalovaný uvedením konkrétních dat ve výroku napadeného rozhodnutí pouze blíže specifikoval dobu spáchání přestupku. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že neprovedl pravidelné školení řidičů, a to způsobem stanoveným v plánu pro zajištění výuky a výcviku. Účelem § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. je zajistit, aby provozovatelé školících středisek prováděli jednotlivá jimi oznámená školení řidičů dle plánu pro zajištění výuky a výcviku. Pokud provozovatel školícího střediska neprovede školení řidičů ohlášené krajskému úřadu, které musí být provedeno dle plánu pro zajištění výuky a výcviku, pak účastníci nejsou školeni způsobem a v rozsahu stanoveném daným plánem. Pokud tedy provozovatel školícího střediska neoznámí krajskému úřadu změnu v již naplánovaném a nahlášeném školení, tj. zejména změnu v místě, času a datu konání, a ani jiným vhodným způsobem tyto skutečnosti krajskému úřadu nesdělí, krajský úřad má důvodně za to, že provozovatel školícího střediska oznámené školení provede, a to způsobem a v rozsahu podle jím zpracovaného plánu pro zajištění výuky.

[4] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v oznámení o konání pravidelného školení v seznamu účastníků přihlášených na pravidelné školení, které se mělo konat dne 23. 2. 2018, uvedl jako přihlášeného účastníka konkrétní osobu, která poté potvrzení

pokračování

o absolvování tohoto školení připojila k žádosti o vydání řidičského průkazu pro skupinu C1C, C1E, CE. V potvrzení o absolvování pravidelného školení je uvedeno, že tato osoba dne 23. 2. 2018 absolvovala u žalobce pravidelné školení řidičů. Žalobce jí tak potvrdil účast na pravidelném školení řidičů, ačkoliv neproběhlo.

[5] Krajský soud na závěr neshledal důvodnou ani námitku ohledně postupu žalobce v souladu s ustálenou správní praxí. Správní praxe není založena jediným rozhodnutím a správní orgán se může odchýlit od své dosavadní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně odůvodní. Tomuto požadavku žalovaný dostal. Z tohoto důvodu krajský soud pro nadbytečnost neprováděl navrhané dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2011 a oznámením o zahájení správního řízení ze dne 18. 8. 2015.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Krajský soud totiž na jedné straně dospěl k závěru, že z výroku rozhodnutí žalovaného ani z jeho odůvodnění nevyplývá, že by bylo stěžovateli vytýkáno, že neprovedl pravidelné školení řidičů podle plánu pro zajištění výuky a výcviku v termínech v něm stanovených. Zároveň je však stěžovateli dle krajského soudu vytýkáno, že neprovedl pravidelné školení řidičů, a to způsobem stanoveným v plánu pro zajištění výuky a výcviku. Daná úvaha je vnitřně rozporná, jelikož krajský soud buď uvádí, že stěžovateli není vytčeno, že neprovedl školení, ale že neprovedl školení, anebo platí, že termíny školení nezahrnují způsob provádění školení stanovený v plánu.

[8] Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že neprovedení pravidelného školení řidičů dle seznamu zasláného ve smyslu § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 274/2000 Sb. je porušením povinnosti provozovatele školícího střediska provádět výuku dle plánu pro zajištění výuky a výcviku dle § 56 odst. 2 zákona č. 274/2000 Sb. Je sice pravdou, že pokud provozovatel školícího střediska neoznámí změny v nahlášeném školení, krajský úřad má za to, že provozovatel školení provedl, a to v rozsahu podle jím zpracovaného plánu pro zajištění výuky a výcviku. Z toho však nevyplývá závěr, že samotné neprovedení ohlášeného školení znamená, že provozovatel neprovede školení způsobem a v rozsahu stanoveném tímto plánem. Provozovatel totiž v takovém případě školení neprovede vůbec a úvaha krajského soudu, zda jej provedl v souladu nebo v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku, ztrácí smysl. Plán pro zajištění výuky a výcviku obsahuje pouze rámcové podmínky provádění výuky a výcviku, proto pouze provedené školení může být v rozporu s tímto plánem. Zákon č. 274/2000 Sb. tedy nesměřuje k trestání za neprovedení školení. Krajský soud citoval odbornou literaturu, dle které tento plán slouží zejména k vymezení organizace a rozsahu výuky a výcviku a jednotlivých výukových předmětů, nicméně z toho nevyvodil pro danou věc příslušný závěr.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že neprovedení školení je porušením plánu samotného. To je totéž, jako by uvedl, že cestující porušuje přepravní řád tím, že nenastoupí k přepravě, jelikož pak není přepravován dle podmínek v přepravním řádu.

[10] Zákon č. 274/2000 Sb. uvádí jako přestupek provozovatele školícího střediska mimo jiné nevedení evidence o uskutečněné výuce a výcviku včetně seznamu účastníků nebo nezaslání seznamu přihlášených účastníků, místa, data a času zahájení výuky nebo výcviku. Jednání spojená s neplněním povinností zvláště stanovených v zákoně tudíž nelze podřazovat rozšiřujícím způsobem pod přestupek neprovádění výuky a výcviku dle plánu pro zajištění výuky a výcviku dle § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb. Povinnost může být uložena pouze zákonem. Není pravdivá teze krajského soudu, že provozovatel školícího střediska nemůže nahlášené školení zrušit. Účelem hlášení školení je umožnit dozorovým orgánům kontrolovat provádění školení, což je znemožněno při provádění školení nenahlášeného, nikoliv při neprovedení školení nahlášeného. Přílehlavá není ani teze krajského soudu, že není možné připustit, aby provozovatel školícího střediska školení neprovedl, a přesto vydal potvrzení o jeho absolvování, jelikož pro takové jednání nebylo se stěžovatelem vedeno správní řízení.

[11] Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou, že ustálená správní praxe, ze které stěžovatel vycházel, potvrzuje správnost jeho postupu. Stěžovatel v žalobě uvedl, že například v řízení vedeném u krajského úřadu pod sp. zn. 3466/DS/2015 mu bylo vytýkáno mimo jiné neprovedení školení v nahlášeném termínu. Toto správní řízení však bylo následně zastaveno bez uznání viny. Shodně v otázce účasti při školení osob, které nebyly uvedeny na seznamu účastníků, žalovaný v rozhodnutí ze dne 7. 3. 2011 konstatoval, že takové jednání není v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku. Stěžovatel tedy uvedl dvě rozhodnutí ve své věci, ovšem krajský soud se nezabýval otázkou, zda se jedná o rozhodnutí ojedinělá či nikoliv, přesto uvedl, že správní praxe nemůže být založena jedním rozhodnutím.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, k čemuž odkázal na napadený rozsudek, ve kterém je přezkoumatelně a srozumitelně vysvětlena podstata případu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[16] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud uvádí nesrozumitelné, respektive vnitřně rozporné závěry ohledně toho, jaké jednání je mu vyčítáno. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004

pokračování

Sb. NSS, lze za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí, které vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné atd.

[17] Krajský soud v bodě 52. napadeného rozsudku souhlasil se stěžovatelem, že plán pro zajištění výuky a výcviku neobsahuje konkrétní termíny jednotlivých školení. V bodě 53. napadeného rozsudku uvedl, že z výroku ani odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by bylo stěžovateli vytýkáno protiprávní jednání, které by spočívalo v tom, že neprovedl pravidelné školení řidičů podle plánu pro zajištění výuky a výcviku v termínech v něm stanovených. Ke dnům 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018, uvedeným ve výroku rozhodnutí žalovaného, konstatoval, že se jedná pouze o specifikaci doby spáchání daného přestupku. V bodě 54. napadeného rozsudku následně uvedl, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku, který spočíval v tom, že neprovedl pravidelné školení řidičů, a to způsobem stanoveným v plánu pro zajištění výuky a výcviku. Krajský soud tedy spáchání daného přestupku neshledal v tom, že stěžovatel neprovedl školení řidičů v konkrétních termínech stanovených v plánu pro zajištění výuky a výcviku, ale v tom, že dané školení neprovedl způsobem stanoveným v tomto plánu, k čemuž se podrobněji vyjádřil v bodech 55. a 56. napadeného rozsudku. Závěry krajského soudu jsou logické a vnitřně souladné. Z tohoto důvodu nezakládají vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[18] Dle § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb. platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba *se jako provozovatel školicího střediska dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 51 neprovádí výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku.*

[19] Dle § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. platí, že provozovatel školicího střediska *je povinen provádět výuku a výcvik podle plánu pro zajištění výuky a výcviku. Dle písm. h) téhož ustanovení má provozovatel školicího střediska povinnost zaslat nejpozději 5 pracovních dnů před zahájením výuky nebo výcviku v rámci vstupního a pravidelného školení seznam přihlášených účastníků, a dále místo, datum a čas zahájení výuky nebo výcviku krajskému úřadu příslušnému podle jeho sídla a v rámci vstupního školení seznam přihlášených účastníků, a dále místo, datum a čas zahájení výuky nebo výcviku i obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny, v níž výuka nebo výcvik probíhá; změny v seznamu přihlášených účastníků je možné krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručit nejpozději 1 pracovní den před konáním školení.*

[20] Stěžovatel uvádí, že byl shledán vinným z jednání, které zákon č. 247/2000 Sb. nepovažuje za přestupek, jelikož neprovedení školení nemůže být prováděním školení v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku. Stěžovatel byl rozhodnutím krajského úřadu shledán vinným z přestupku dle § 56 odst. 2 písm. d) výše uvedeného zákona, jehož se dopustil tím, že v „rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. jako provozovatel školicího střediska neprováděl na adrese Masarykova 2462/55, Teplice od 07.00 hodin výuku podle plánu pro zajištění výuky“. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že stěžovatel byl shledán vinným ze shodného přestupku, který spáchal tím, že jako provozovatel akreditovaného školicího střediska,

v rozporu s § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., neprovedl ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 ve výše uvedené provozovně „*pravidelné školení řidičů podle zaslaného seznamu dle ust. § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb., způsobem stanoveným podle vytvořeného a schváleného písemného plánu pro zajištění výuky a výcviku dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., jak mu ukládá ust. § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb.*“

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelovým názorem, že faktické neprovedení nahlášeného školení nemůže být považováno za jednání v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku řidičů. Ačkoliv má stěžovatel pravdu v tom, že plán pro zajištění výuky a výcviku řidičů neuvádí a pro svou obecnost ani nemůže uvádět konkrétní termíny, ve kterých má proběhnout školení, daný plán stanovuje základní podmínky, za kterých má školení proběhnout. Dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., v rozhodném znění, obsahuje písemný plán pro zajištění výuky a výcviku konkrétně *organizaci a rozsah výuky a výcviku, včetně nejvyššího počtu účastníků v jednotlivých kurzech, jednotlivé výukové předměty a způsob provádění výuky a výcviku, včetně odpovídajících učebních materiálů.*

[22] Stěžovatel ve dnech 16. 2. 2018 a 14. 3. 2018 v souladu s § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 247/2000 Sb. oznámil krajskému úřadu naplánovaná školení, včetně data a místa jejich konání. Tím u krajského úřadu založil domněnku, že tato školení proběhnou v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku a řidiči uvedení na seznamu v oznámeních budou v rámci těchto školení řádně vzděláváni. Pokud by krajský úřad neprovedl ve dnech 23. 2. 2018 a 21. 3. 2018 kontroly na místě nahlášených školení, měl by nadále za to, že tato školení proběhla v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku. Krajský úřad nicméně provedl na místě nahlášených školení kontroly, během nichž zjistil, že stěžovatel školení vůbec neprovedl. V rámci správního řízení dále zjistil, že stěžovatel vydal potvrzení o absolvování školení ze dne 23. 2. 2018 jednomu z řidičů přihlášených k tomuto školení, jenž byl uveden v oznámení ze dne 16. 2. 2018 (na č. l. 15.1 správního spisu). Školení ze dne 23. 2. 2018 však vůbec neproběhlo. Aby mohl stěžovatel vydat potvrzení o absolvování školení jednomu z přihlášených řidičů, muselo by toto školení proběhnout v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku. Pokud nahlášené školení fakticky neproběhlo, nemohl ho tento řidič absolvovat.

[23] Stěžovatel tedy prokazatelně postupoval v rozporu s plánem pro zajištění výuky a výcviku, když neprovedl školení, která dříve nahlásil krajskému úřadu, a poté vydal jednomu z přihlášených řidičů potvrzení o absolvování jednoho z těchto školení. Zmiňuje-li stěžovatel, že s ním nebylo vedeno přestupkové řízení pro vydání potvrzení o absolvování školení, je třeba poukázat na skutečnost, že zákon č. 247/2000 Sb. jednání spočívající ve vydání nepravdivého potvrzení nepostihuje jako samostatný přestupek. V § 56 odst. 2 písm. h) upravuje pouze přestupek nevydání potvrzení o rozsahu a obsahu výuky a výcviku řidiči, který výuku a výcvik ukončil. Potvrzení o absolvování výuky a výcviku, které prokazatelně neproběhly, nicméně může správním orgánům sloužit jako jeden z důkazů pro prokázání, že školení neproběhlo v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku.

[24] Stěžovatel projednávaný případ připodobňuje k situaci cestujícího v hromadné dopravě. Toto přirovnání není na místě. Cestující v hromadné dopravě nemá povinnost provést tuto cestu, a proto jej nelze za nesplnění této neexistující povinnosti sankcionovat. Je tak na jeho svobodné vůli, zda cestu hromadným dopravním prostředkem, například

pokračování

v souladu se zakoupenou jízdenkou, uskuteční či nikoliv. Stěžovatel naopak má povinnost provést výuku a výcvik řidičů v souladu s požadavky zákona č. 247/2000 Sb. Nemůže proto krajskému úřadu oznámit plánované školení, které ze zákona musí proběhnout v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku, a poté jej bezdůvodně neuskutečnit.

[25] Stěžovatel namítá, že závěr krajského soudu o tom, že není možné, aby provozovatel školícího střediska neprovedl školení, ale vydal potvrzení o jeho absolvování, se mýlí s posuzovanou věcí. K tomu je třeba připomenout, že skutečnost, že stěžovatel vydal pro jednoho z řidičů přihlášených ke školení potvrzení o absolvování školení v jednom z neuskutečněných termínů (23. 2. 2018), pro správní orgány představovala jeden z důkazů, že stěžovatel nepostupoval v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku. Závěr krajského soudu o nepřípustnosti takového jednání se tedy přímo týkal projednávaného přestupku. Daná námitka proto není důvodná.

[26] Namítá-li stěžovatel, že jednání spojená s neplněním povinností zvláště stanovených v zákoně č. 247/2000 Sb. nelze podřazovat pod přestupek neprovádění výuky a výcviku dle plánu pro zajištění výuky a výcviku, lze s ním v obecné míře souhlasit. Stěžovateli nicméně nebyla vytýkána jednání, která zmiňuje v kasační stížnosti, tedy že by nesprávně vedl evidenci o uskutečněné výuce, nebo že by nezaslal před zahájením výuky seznam přihlášených účastníků. Nelze s ním proto souhlasit v tom, že by mu neplnění těchto povinností bylo vytýkáno na základě nesprávného rozšiřujícího výkladu § 56 odst. 2 písm. d) zákona č. 247/2000 Sb.

[27] Stěžovatel dále namítá, že účelem školení je umožnit dozorovým orgánům kontrolovat nahlášená školení, což je znemožněno při provádění školení nenahlášeného, nikoliv při neprovedení školení nahlášeného. Není proto podle něj pravdivý závěr krajského soudu o tom, že provozovatel školícího střediska nemůže nahlášené školení zrušit. NSS neshledává ani tuto námitku důvodnou. Krajský úřad je oprávněn kontrolovat, zda nahlášená školení probíhají řádným způsobem, argumentem od menšího k většímu včetně toho, zda vůbec fakticky probíhají. Opačný výklad by znamenal, že by stačilo nahlásit školení, které by poté krajský úřad nemohl zkontrolovat a musel by pouze předpokládat, že proběhlo v souladu s plánem pro zajištění výuky a výcviku řidičů. Takový postup by byl v rozporu s právní úpravou týkající se odborného školení řidičů, jejímž účelem je skutečné získání a prohloubení znalostí profesionálních řidičů, a tím i zajištění bezpečnosti na pozemních komunikacích.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, že by mělo být přihlédnuto k tomu, že daná školení musel z nějakého důvodu zrušit (například pro nemoc či pro jinou nepředvídatelnou událost). NSS za něj tato tvrzení nemůže domýšlet. Ohledně školení ze dne 23. 2. 2018 v žalobě tvrdil, že bylo konáno na jiném nespecifikovaném místě. Stěžovatel tedy – poprvé právě až v žalobě – tvrdil, že toto školení ve skutečnosti v daný den proběhlo. Ke školení ze dne 21. 3. 2018 v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení. V bodě 10 žaloby sice odmítl názor, že i v situaci, kdy se ze školení předem nikdo neomluví a nikdo na něj nedorazí, by provozovatel školícího střediska nekonáním školení porušil svou povinnost stanovenou zákonem č. 247/2000 Sb. Netvrdil však, že by právě k této situaci došlo dne 21. 3. 2018, a své obecné tvrzení nedoložil ničím, co by mohlo prokazovat, že skutečně jedno ze školení musel takto zrušit. Jelikož stěžovatel v řízení před správními soudy neprokázal, že školení musel

z nějakého důvodu zrušit, a taková skutečnost ani z ničeho nevyplynula, není účelné se zabývat pro daný případ pouze hypotetickou otázkou, zda by tuto skutečnost musel krajskému úřadu nahlásit či nikoliv. NSS se z tohoto důvodu ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nelze nechat na libovůli provozovatele školícího střediska, zda již nahlášené školení provede či nikoliv.

[29] K námitce nesprávného vypořádání s námitkou o ustálené správní praxi je třeba připomenout, že krajský soud uvedl, že správní orgán není vázán svou dřívější správní praxí či rozhodováním jiného správního orgánu, pokud své odchýlení od nich dostatečně vysvětlí. Tuto povinnost dle krajského soudu žalovaný splnil a stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti nijak nevyvrací. I podle názoru NSS nebyl krajský soud povinen z vlastní iniciativy zjišťovat, zda se v případě stěžovatelem namítaných rozhodnutí jedná o rozhodnutí ojedinělá či nikoliv, jak požaduje stěžovatel. Krajský soud není povinen za účastníka řízení domýšlet žalobní argumentaci a dohledávat správní řízení, ve kterých byl úspěšný, či která byla ukončena z jiných důvodů. Pokud si byl stěžovatel vědom dalších rozhodnutí, která mohla být pro danou věc podstatná, měl na ně odkázat v žalobě, což však neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu